

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Principium 4. Non habet verum Emendationis propositum, qui non vult
vitare peccandi periculum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

Ratio.

Quia hoc ipso, quod circumstantia illa accidentalis
inducatur sit, signum est, eam posse abesse sine ipsius Sacra-
menti corruptione.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Circumstantias speciem quidem mu-
tantes, non autem eas, quæ aggravant tantum peccatum, esse
in confessione explicandas, uti communior hodie sententia
docet.

Deducitur 2. Si quis circumstantiam aliquam sine vio-
lacione famæ alienæ confiteri non possit, aut aliam justam
causam habeat circumstantiam talem reticendi, validè con-
fessurum, etiamsi eam omittat, quia adhuc salva substantia
confessionis formaliter integræ manet, uti communiter sen-
tunt Authores.

Deducitur 3. Non esse ordinariè exprimendam quali-
tatem Personæ confitentis, nisi circumstantia sit ejusmodi, ut
speciem mutet ejusmodi qualitas, ut si Religiosus contra vo-
tum castitatis peccet; tunc enim tenetur dicere, se voto ca-
stitatis obstructum esse, licet non exprimere cogatur, cujus
Religionis sit Religiosus, uti iterum conveniunt Au-
thores.

PRINCIPIUM IV.

Non habet verum Emendationis propositum,
qui non vult vitare peccandi peri-
culum.

Sensus.

Hoc est, qui in occasione proxima constitutus, eandem
imitare non statuit, licet sine gravi suo incommodò possit,
hoc ipso censetur seriam emendandi sese, & à peccato absti-
nendi voluntatem non habere, atque adeò frustra absolutio-
nem sperat.

Authoritas.

Desumptum est ex c. legatur. 24. q. 2. ubi dicitur, nun-
quam in Ecclesia Dei vel ab Apostolis, vel à Pontificibus, vel
ab

ab ipso Christo veniam, nisi corrigentibus se fuisse concessam. Item ex Eccl. c. 3. ubi dicitur: *Qui amat periculum, peribit in illo.* Et communi denique Theologorum consensu.

Ratio.

Quia hoc ipso, quod prævideat, moraliter certò se iterum relapsurum, si occasionem proximam non devitet, clarissimum præbet argumentum, quod habeat adhuc firmam voluntatem idem peccatum committendi, atque adeò sensu non avertitur à peccato; unde in tali casu vel maxime locum habet illud S. Augustini in quodam sermone dicentis: *Inanis est penitentia, quam sequens culpa coinquinat: Nihil profunt lamenta si replicentur peccata: nihil valet à malis vitam poscere, & mala denudò iterare.*

Praxis.

Hinc deducitur 1. Eum, qui concubinam habentem, cum possit, non eicit, absolutionis incapax esse, ut Laym. Lugo & alii communiter docent.

Deducitur 2. Usurarium non posse legitime absolvi quamdiu in hoc statu vel officio, in quo ejusmodi usurarius taliter certò exercere pergit, perseveraverit.

Deducitur 3. Eum, qui sciens causam belli illegitimam esse in militia perseverat, non posse sperare absolutionem nisi Militiam deserat, vel certè sub alio, Duce, qui justam causam belli habet, militet.

PRINCIPIUM V.

Utilius scandalum nasci permittitur, quam veritas relinquatur.

Sensus.

Hoc est, quando jus commune aliquid præcipiens aut prohibens est indispensabile, tum non est illud violandum etiamsi alioqui gravissima peccata & scandala sequantur.

Authoritas.

Desumptum est l. 5. decr. de reg. juris. Item ex venerabilibus Beda ibid. cit. illudque approbant communiter Authores.